

Z výkladu svatého Ambrože, biskupa, na Lukášovo evangelium - **Návštěva Panny Marie u Alžběty**

Když anděl zvěstoval Panně Marii tajné úradky, použil k posílení důvěry příkladu. Aby dokázal, že u Boha je možné všechno, co uzná za vhodné, oznámil jí, že starší, už neplodná žena počala.

Jakmile to Maria uslyšela, ihned se odebrala do hor; ne z nedůvěry k andělovi zjevení či že by zprávu považovala za nejistou nebo že by pochybovala o uvedeném příkladu, nýbrž plna blaha nad slíbeným darem, zbožné ochoty k službě a radostné nedočkavosti.

Kam by plná Boha spěchala, ne-li k výšinám? Milost Svatého Ducha nezná váhavé jednání. A také se ihned prokazuje dobrodějně působení Mariina příchodu i přítomnosti Pána; vždyť *jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně a byla naplněna Duchem Svatým.*¹

Povšimni si rozlišení i zvláštního významu jednotlivých slov. Hlas slyšela dříve Alžběta, ale Jan vnímal dříve milost. Alžběta slyšela podle řádu přirozenosti, Janův záchvěv radosti byl původu mystického. Ona vnímala příchod Mariin, on příchod Pána. Žena příchod ženy, dítě příchod dítěte. Ony o milosti hovoří, oni ji v lůně svých matek zakoušejí a působením výsady, které se dostalo jejich matkám, začínají prožívat tajemství spásy. A obě matky dvojím zázrakem prorokují pod vlivem ducha svých dětí.

Radostí se pohnulo dítě, matka je naplněna Duchem Svatým. Matka nebyla naplněna Duchem Svatým dříve než syn, avšak když jím byl naplněn syn, naplnil i matku. Zaplesal radostí Jan, zaplesal radostí i Mariin duch. Když se zaradoval Jan, naplňuje se Alžběta Duchem Svatým. O Marii se dozvídáme, že se její duch zaradoval, ne že ji Duch naplnil, vždyť nepostižitelný už působil v matce nepostižitelným způsobem. Alžběta je naplněna Duchem Svatým po početí, Maria před početím. *Blahoslavená, praví Alžběta, která jsi uvěřila.*²

Ale i vy, kdo jste uslyšeli a uvěřili, jste blahoslavení. Každá duše totiž, která uvěří, počíná i rodí Boží Slovo i poznává jeho skutky.

Jak čtete i na jiném místě: *Velebte se mnou Hospodina,*³ velebíme Pána ne proto, že by bylo možno mu lidským hlasem něco přidat, ale proto, že je veleben v nás. Obrazem Boha je totiž Kristus,⁴ a jestliže duše učiní cokoli spravedlivého a zbožného, velebí Boží obraz, k jehož podobnosti je stvořena; a proto tím, že jej velebí, jakousi účastí na jeho velikosti se povznáší.

Přej Vám

ať radost z narození Ježíše

přines novou naději do Vašeho života

a prozáří každý den roku 2020

P. Ladislav Nádvorník SDB

PŘEHLED VÁNOČNÍCH BOHOSLUŽEB

24. 12. 2019 Štědrý den (úterý)

9:00 – 16:00 Lovosice, kostel sv. Václava – Betl. světlo
14.00 Lukavec - kaple sv. Prokopa, bohoslužba slova
15.00 Prackovice - kostel sv. Matouše, mše sv. - Mons. ICLic.
Mgr. Martin DAVÍDEK
21.00 Velemín - kostel sv. Martina, mše sv.
24.00 Lovosice - kostel sv. Václava, mše sv.

25. 12. 2019 Slavnost Narození Páně (středa)

9:00 - 16:00 Lovosice, kostel sv. Václava - Betlémské světlo
9:30 Lovosice - kostel sv. Václava, mše sv.
14:00-15:30 Lovosice, kostel sv. Václava - Vánoční koledování u Betléma

26. 12. 2019 Svátek svatého Štěpána (čtvrtek)

9.30 Lovosice - kostel sv. Václava, mše sv.

29. 12. 2019 Svátek Svaté rodiny (neděle)

9.30 Lovosice - kostel sv. Václava, mše sv.

31. 12. 2019 Silvestr (úterý)

15.30 Lovosice – k.sv. Václava, děkovná mše sv. za rok 2019

1.1 2020 Slavnost Matky Boží P.M., Nový rok (středa)

9.30 Lovosice - kostel sv. Václava, mše sv.

5. 1. 2020 Slavnost zjevení Páně

9.30 Lovosice - kostel sv. Václava, mše sv.

mimořádně 14.00 Lukavec za + Irmu Walterovou

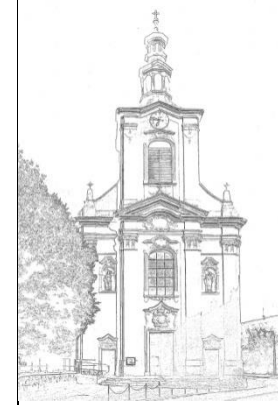
VÁCLAV Č. 34 (2019)

22. 12. 2019

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

4. neděle adventní

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE:

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne – v 9.30

Út – 17.30

St, Čt – 8:00

Pá – v **16.30**

Modlitební skupina

Út 16.30

Okolní kostely vždy 8:00

1. ne v měsíci	Lukavec
2. ne v měsíci	Medvědice
3. ne v měsíci	Sulejovice
4. ne v měsíci	Velemín
5. ne v měsíci	-----

Mše DD Milešov

Pá – 9:30

Náboženství pro školní děti

úterý 14:30 – 15:30 a 15:30 – 16:30

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši sv.

- Letošní **Poslední Roráty** budou v pondělí **23. 12. 2019 od 8:00 na faře.**
- V pondělí **23. 12. 2019** po Rorátech bude společný čaj a **zdobení kostela** před Vánočními svátky. Prosím, kdo můžete, **přijďte pomoci.**
- 5. 1. 2020 bude **mše sv. v Lukavci** mimořádně ve 14.00 za + Irmu Walterovou

Jakub Berka
O Panně Marii

Mariánská úcta v praxi života (2. část)

Známý mystik **Carlo Carretto** popisuje zajímavou zkušenost. Bylo to během jeho pobytu v poušti. Žil v Kogarru v komunitě malých bratří otce de Foucolda a na svůj chléb si vydělával jako meteorolog. Práce se mu docela líbila, protože měl možnost žít v prostředí, které hledal. Každodenní námahu v poušti spojoval s dlouhým mlčením a modlitbou. V krátké době poznal Tuaregy, kteří si stavěli tábory podél skalních nádrží, v nichž po celý rok zůstávala voda. Vždycky se u nich večer po práci rád zastavil.

Právě při jednom takovém setkání se dozvěděl zajímavou věc. „Doslechl jsem se téměř náhodou,“ vypráví, „že jedna dívka z tábora byla zasnoubena s mladíkem z jiného tábora. Ke svému snoubenci se však neodstěhovala, protože byla příliš mladá.“ Bezděky jsem si to sdělení spojil s místem v Matoušově evangeliu, kde se říká, že Panna Maria byla zasnoubena s Josefem, že však spolu nežili. (srov. Mt 1,18) Uplynuly dva roky a já jsem se v tom táboře jen tak mezi řečí zeptal, zda se už konala svatba. Můj hostitel upadl do rozpáku a rozhostilo se ticho. Také já jsem mlčel.

Večer, když jsem nabíral vodu v deltě, pár stovek metrů od tábora, zahlédl jsem jednoho ze sluhů své-ho hostitele. Nemohl jsem přemoci svou zvědavost a zeptal jsem se ho, co bylo důvodem toho zaraženého mlčení hlavy tábora.

Sluha se ostražitě rozhlédl kolem dokola. Ale protože jsem byl „marabut“ (v terminologii islámu „člověk zasvěcený Bohu“), ke kterému měl velkou důvěru, udělal pouze gesto, jemuž jsem až příliš dobře porozuměl: přešel si rukou po krku typickým pohybem, jímž Arabové chtějí říci: „Podřízli jí hrdlo.“ A důvod? Ještě před svatbou se přihlo na to, že je těhotná. Zhrzená část rodiny vyžadovala tuto oběť.

Zamrazilo mě při pomyslení na dívku, která musela zemřít, protože nebyla věrná svému budoucímu muži.

Toho večera jsem si při kompletáři pod saharským nebem chtěl znovu přečíst Matoušův text o tom, jak Maria počala Ježíše.

Zapálil jsem svíčku, protože byla tma. Byla bez-měsíčná noc. Četl jsem: „Jeho matka Maria byla zasnoubená Josefovi. Ale dříve než se sešli, shledalo se, že počala z Ducha Svatého. Její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě. Proto se rozhodl, propustit ji potají.“ (Mt 1,19)

Josef zkrátka nebyl udavač a Jáchym, Mariin otec, nesehrál roli Chomejního a nezabil Marii, jak to žádal zákon: „Mojžíš nám přikázal takové ženy kmenovat.“ (srov. Dt 22, 24)

Vzpomínám si na to, jako by to bylo včera. Cítil jsem, že Maria sedí blízoučko vedle mě v písku. Malá slabá, bezbranná, s těhotným břichem, které jí brání v předklonu, tichoučká. Sfoukl jsem svíčku.

V tmavé noci jsem neviděl hvězdy. Viděl jsem kolem nás dvou mnoho párů očí, které zářily jako oči šakalů, když se chystají zaútočit na malé jehňátko.

Byly to oči všech obyvatel Nazareta, které slídily po této dívce, a s veškerou podezřívavostí, jíž jsou lidé a zvláště ženy schopny, ji vyslyšely: „Kde jsi přišla k tomu děcku, ty zpustlá, nemravná nešťastnice?“ „Taková noc! Co mám odpovědět? Že otcem toho maličkého je Bůh? Kdo mi uvěří? Neřeknu nic. Bůh to ví, Bůh se postará...“

Toho večera jsem poprvé v životě cítil, že se přibližuji k Mariině tajemství. Poprvé jsem ji neviděl jako nehybnou voskovou sochu na oltáři, oděnou rouchem královny, ale jako sestru, která sedí vedle mne v písku světa, v sešlapaných sandálcích, jako mám já, s údy zmoženými únavou.

Ted' jsem chápal, proč její příbuzná Alžběta, kterou se Maria po oněch událostech vydala navštívit, jí mohla na konci jejího vyprávění říci: „Blahoslavená, která jsi uvěřila.“ Ano, vpravdě blahoslavená! Maria, k tomu, aby člověk něčemu takovému uvěřil, je třeba odvahy!

Toho večera v písku blízko delty Issakarassem jsem se rozhodl, že si Marii zvolím za svou učitelku víry."

Těchto několik příběhů je náznakem vztahu, který vznikl na základě osobního vnitřního setkání. Nic není vnucováno. Vše je volné, spontánní a tím i svobodné. Odvážím se tvrdit, že toto nazírání je pravé. Možná rezonuje více citem, než rozumovou složkou, ale nevymyká se skutečnosti.

Pokud se dějí i dnes zázraky, jsou tiché a všední.

(z publikace Jakuba Berky O Panně Marii, Milevsko 2013)

VÁCLAV RENČ
POPELKA NAZARETSKÁ
Kapitola XI

Mží zimní nocí hvězdné jíní.

Panna spí. Josef před jeskyní hlídá a chladu necítí.

Spíš smutkem srdce usedá mu, že místo jemných rouch jen slámu pod Pannou mohl prostříti.

Ach, je-li možná, že Král králů vyvolil by si tuhle skálu, ten pustý chlív co rodný hrad? Josef je sklíčen, zaplakal by. Snad byly to vše noční šalby, ten Boží vzkaz, ten anděl, snad...

Však ne, vtom ojiněnou bání blesk bílý šlehl znenadání a stanul – právě blízko skal! To hvězda, jasná, stříbroskvoucí! Josef až srdce slyší tlouci. Co se to děje? Nebo spal?

Ne, ne, vždy slyší – ano, zpěvy! Zlato a stříbro harf! I neví: to proudí hudba? Odkud? Kam? A vidí: celé nebe plane v záplavě jasu nevidané! Či snad i tohle že je klam?

Vyskočí, vběhne do jeskyně... Hle, Panna bdí! A v jejím klíně – buď chvála Pánu v nebesích! – tam ryze svítí záře bílá! Zář ze záře to vystoupila! I poklekl – a ruce zdvih.

...Zde jest, Král z Krále, dítko z Panny, jež vyhojí ty temné rány, zející v nitru národů. A usouzená lidská stáda vyvede z moci zlého hada a mír jim dá i svobodu.